

Müller Dezső

Magyarok

*Fejünk fölött elkorhadt minden ág
remény-téglákat hiába égetünk
törött korsóvá vált az életünk
s előttünk sárkánnyá vedlett a világ*

*alattunk csapdává lett minden ügetés
parányi létünk egyre bizonytalan
szegény lelkünk pedig oly hontalan
mint kúszó növény hátán a rezdülés*

*akár domboldalhoz ütődő Nap a fényét
úgy veszíti el sorsunk a hó fehérjét
s a csillagok alatt alig buggyan számunkra hely*

*óh meddig tűröd édes Istenem
hogy a Föld aljasok és szekták birtoka legyen
s szomjas ajkunknak ne jusson kehely.*

Ballada

*Amíg kába fellegek bóbiskolnak
a szénfekete éjben
amíg kóvályog a hold
a hajnali derengésben*

*amíg szilaj hegycsúcsok
horzsolják az ég alját
amíg a hömpölygő dagály
előnti a tengerek partját*

*amíg dús fenyőerdők
harmat-könnyben áznak
amíg a rőt csillagok
odafönn felszikráznak*

*s míg a pirkadat lángja
elnyeli az árnyat
borítsd rám Istenem
páncél-szárnyad.*

Egyre árvább lesz

*Lehet-e még manapság szerényen remélni
mikor temérdek lett felettünk a vád
az élet pedig kegyetlen és galád
ember az embert nem hagyja élni*

*szinte mindenki csak magával törődik
s így egyre árvább lesz keblünkben a lélek
csupán árnyékai vagyunk szép egünk peremének
miközben parányi hitünk lángokban őrlődik*

*mi lesz velünk édes Istenem
ha sorsunk gyümölcsöt többé nem terem
s nyom nélkül illan el keserű századunk*

*a hallgatás nem bölcs megoldás
minden tétlenség a fogainkba vás
s már az is bűn ha elfáradunk.*

Fénylő arcú Isten

*Sorra elkerülik a szép szavak a számat
nem maradt bennem szikra hogy fénné érjen
vagy sem maradt bennem hogy szívem még reméljen
s homlokom lejtőjén már kizöldült a bánat*

*hiába kerestem gyógyító kezet
nem hoznak enyhülést számomra az órák
csak hallgatnak bennem a színes metaforák
s keblem látvája szüntelen fölremeg*

*ha majd megindul bennem az alkonyak árja
s kitérje szárnyait a kopár ég homálya
ki ment meg engem a szörnyű elbukástól?*

*csak Te maradtál fénylő arcú Isten
hogy égen-földön száműzöttek
megóvd léteimet az elhalványodástól.*

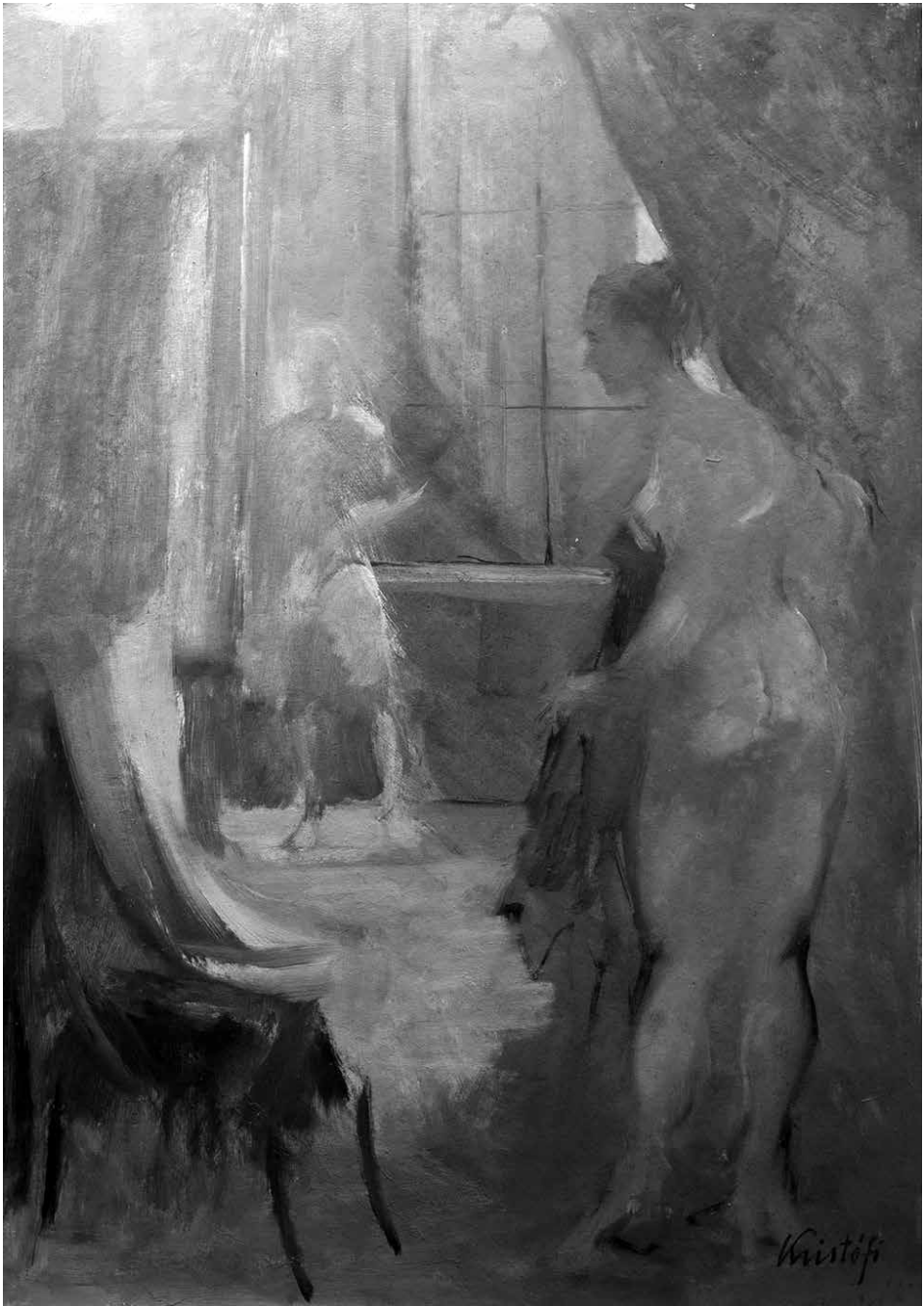
Vigasztaló

*Ha láng lennék
lidérces éjben
nem maradna senki
undok vaksötétben*

*ha tűz lennék
fagyban hóesésben
nem vacogna senki
szilaj didergésben*

*ha felhő lennék
perzselő nyárban
növény virág dúskálhatna
hömpölygő árban*

*s ha könny lennék
temérdek kínban
mindent elmosnék
hol kín van.*

A műhelyben, olaj, karton, 50 × 70cm